

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål om fremme af forespørgsel til udenrigsministeren af Orla Møller m. fl.

(Forespørgslen (nr. V) findes i tidenden sp. 5609).

Anden næstformand (Hanne Budtz): Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Lone Nielsen* til ministeren for offentlige arbejder:

„Hvilke foranstaltninger agter ministeren at foretage i forbindelse med kystsikringen af vestkysten, specielt om Hvide Sande-området?“

(Spm. nr. 190).

Lone Nielsen: Mit spørgsmål skal ses først og fremmest på baggrund af det akutte problem, der er opstået ved Hvide Sande og Årgab.

Baggrunden herfor er at finde i en række foranstaltninger, der er foretaget ved Hvide Sande-slusen. I 1960 fik ministeren for offentlige arbejder en bevilling til at forbedre de vanskelige indsejlingsforhold til Hvide Sande-havnen. Det var hensigten at forlænge molen 300-400 m, men der blev samtidig gjort opmærksom på, at vandbygningsvæsenet ikke kunne bedømme, hvor kraftig erosionen på tangen syd for indsejlingen ville blive.

Man har med års mellemrum bevilget store beløb til sikring af indsejlingen, men problemerne er voksende. Allerede i 1960 blev der gjort opmærksom på, at sikringen af indsejlingen ville medføre et betydeligt materialesvind på den sydlige del af tangen. Det har vist sig at være rigtigt. For at

imødegå denne trussel søgtes i 1967 en bevilling til undersøgelse af disse forhold, og initiativet var direkte foranlediget af et angreb, der svarer helt til det, der er sket i dag ved Årgab. Men der er altså stadig væk ikke fundet nogen løsning på problemet.

Vandbygningsvæsenet har nedsat en intern arbejdsgruppe til at arbejde med sagerne; det er også udmærket, men situationen er så alvorlig, fordi kysten flytter sig år for år. Alene fra februar 1969 til februar 1973 er klitfoden flyttet 26 m ind, og med den gennemførte klitbeplantning står Hvide Sande-beboerne i den situation, at der ingen nye klitter dannes. Landet ligger altså ubeskyttet hen. Det betyder, at hvis vi en dag får en orkan, er der fare for et gennembrud ved Årgab, og man kan heller ikke se bort fra trods den midlertidige udførelse af en dæmning, at Hvide Sandes sydvestlige bydel bliver oversvømmet, fordi den ligger lavt i forhold til de omkringliggende arealer. Det betyder naturligvis, at der er en meget stærk utryghed blandt beboerne i området, og det er på denne baggrund, mit spørgsmål skal ses.

Ministeren for offentlige arbejder (Kampmann): Man kan næppe uden videre fastslå som en given ting, at det er en statsopgave at foretage og bekoste beskyttelsesforanstaltninger mod havet. Såvel digeloven som loven om kystsikringsanlæg forudsætter tværtimod, at det er de beskyttede ejendomme, som i første række må drage omsorg for udførelsen af disse anlæg. Dette principielle standpunkt har dog ikke afholdt staten fra, når betydelige interesser og værdier har stået på spil, at træde til, men jeg må understrege, at dette i hvert enkelt tilfælde er sket efter en konkret vurdering. Således er netop en del anlæg langs den jyske vestkyst anlagt helt for statens regning.

Når det er sagt, vil jeg gerne sige lidt om det område, som specielt er fremdraget i spørgsmålet, nemlig tangerne ud for Ringkøbing Fjord, som er under almindelig tilbagegerykning. Den gennemsnitlige tilbagegeryk-